

Sy-li spěwaš,
Pilnje dželaš,
Strowja ee
Swójny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj móchny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wśedne dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebes mana
Njech ei khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew ee. F.

❖ Sserbske njedželske lopjeno. ❖

Wudawa žo kóždu žobotu w Esmerlejz knihiczscheźni w Budyschinje a płačzi schtwórlętne 2.— hr. s portom.

23. njedžela po ſwj. Trojizy.

Sjewjenje ſwj. Jana III, 11.

„Dzérž, schtož ty masch, so by nichtó njewsał twoju krómu.“

Narodny džen nasheje evangelskolutheriskeje zyrkweje ſažo žwyczimy. Pschetož jako Luther 31. oltobra w lécze 1517 žwoje 95 theſow na durje hrodowskeje zyrkweje we Wittemberku pschi-bi, je naſchu zyrkej ſaložil. Wona nijeje nowa zyrkej, ale přenja kcheczijanska zyrkej, taž běſche w čažu japoschtołow, hdzej je Jefuš, tón kchijowaný a horjestanjený, naſch jeniecki hrédnik, psches fotrehož Božu hnadi a ſbóžnoſež doſtaſamý, a pokutu, wěru a khodzenje ſa nim, to, schtož cžiniež manu. Narodny džen pak dyrbí býc džen džakowanja, pokuth, modlenja a nowych ſlubjenjow a jako tajki čzemý tež narodny džen nasheje lutheriskeje zyrkweje žwyczic. „Khwatal teho ſenjeſa moja duscha, a njeſapomni jeho dobroto“, tak dyrbí dženža rěkaž. Kajku krafznu krónu je jeho dobrota nam wobradžila! „Zadyn člowieč a hewač niežo niemože nam pomhač w naſhei hréshnej nuſy. „Schto može člowieč ſi wumozjenju žwojeje dusche dacž?“ Dha je Bóh žo žmiliš a je nam žwojeho žyna a ſbóžnika a Wumoznika wobradžil. Tón je ſe žwojim žwojathym žiwjenjom a njeſawinowathym, hórkim čerjpjenjom a wumrjeczom naſche wumozjenje dokonjal. „Zadyn druhí grunt nichtó niemože ſaložic, khiba tón, kif je ſaložený, kotrež je Jefuš Khryſtuš.“ A tola žu druhí grunt ſaložili. Hdy by žo w Lutherowym čažu něloho wopraſhal: „ſchto dha masch cžiniež, so by ſbóžny bý?“ ach, jich wjele by wotmoſwiło: „mam žwojich žwojathch, Pětra, Jóſefa, ſi tým žo modlu, tým dary pschinježu, cži mje pola Boha ſastupja; mam žwojatu Marju, kif ſa mnje rěci, hdyž ju

wó to proſchū“. A ſa pjenjeſu bu ludej wodacze hréchow a ſpuschczenje Božich ſchrafow lubjene a date. Tutón wotpad kcheczijanského luda wot Božeho žlowa a praweje wěry Luther, minch klóſchtra we Witemberku we žwojich pižmach, předowa-njach a ſpotviednej wucžbe wotkrywach, pscheczivo temu we žwojich theſach wustupi. To je jeho wulka ſažlužba, ſo je to wſchitko jako wopacžni wucžbu poſtajil, wo cžimž niežo w Božim žloweje napižane njesteji. Tam wjele bóle ſteji: „dokelž žmy prawi cžinjeni psches wěru, dha mamy poſoj ſi Bohom psches naſcheho ſenjeſa Jefomi Khryſta; a „prawy pak budže po žwojej wěrje žiwy.“ A ſo moħl kóždh prawi wucžbu a puež ſi ſbóžnoſeži poſnacž, je bibliju do němſkeje rěče pscheložil a khěrlusche w němſkej rězi wudal, tak ſo žo Boža žlužba w ma-černej rězi ſtač možesche. A žwěrni ſerbzy duchowoni žu žo prázowali, ſo ſerbſku bibliju a ſerbſke ſpěwaſke knihi mamy. A ſo moħli džecži hižom prawi wucžbu wuknycz, je Luther mały katechismuž napižał. Tak je naſcha evangelska zyrkej na pra-wym gruncze wěry po Božim žloweje ſaložena a je ta wěrnoſež. Kajki Boži dar! Haj, Luther Boži grat. Bóh je ſnowa prajik ſa žwoju zyrkej: budž žwětko. Dha čzemý jemu dženža džak pschinječ. A tak budže wot wſchitkých wuprajenyh, kif žo tuteje króny wjeſhela. A hdyž rěka: „ſpominajeze na waskich wucžejow, kif wam Bože žlowo žu poſyedali“, dha dyrbimy tež dženža na Lutheru a jeho žwěrnych pomoznikow ſi džakom ſpo-minacž, kif žu pod wjele prázami wobnowjenje zyrkweje doko-njeli. To njeſabudž, evangelska zyrkej! Narodny džen pak dyrbí tež býc džen pokuth. Na tajkim dnju rěka, do žo a wróczę hladacž, kaf žmy žwoje žiwjenje wjedli, žwoje pschiblusknoſeže

pscheczivo Bohu a člowiečekam cžinili. Derje, schtož može potom

ſ dobrym ſwědomijom wobstac̄. Alle hd̄je njeſju ſchomdy dobreho, hd̄je njeſju hr̄echi? Kaf ſteji ſ naſchej kr̄onu, kmy ju džerželi? Kiz kmy tež na dnju konfirmazije ſlubili, ſo džemym ju džeržec̄, kmy to dopjelnili? Ach, bohužel je jich wjele, kotsiž ſu tutu kr̄onu pr̄ječ cízli kaž ſtare ſeleſo a ſu ſ naſcheje zýrkuje wuſtupili. Na faſchnych profetow ſu požluchali a ſu ſwoju mudroſež wyschſche Božeje ſtajili. A ty wěſch, ſo je w naſchich dnjach mjes evangelskimi tež wjele tajkich, kiz ſu runje tak žiti, kaž ludžo w čaſu do lijenzy: woni jédža a pija, kupuja a pſchedawaja, ženja a wudawaju ſo, jenož na ſeňſke wězy myſla, jeno po bohaſtwje, po cžesceži, po cželnym derjehic̄u, po ſwětnej wjeſzelosći honja; na Boha ani njemyſla, wo ſbože ſwojeje nježmijertneje dufche ſo njestaraja, haj, ſamo wjele tajkich, kotsiž to ſwiate hanja, Boha a jeho ſlowo ſazpiwaja a ſamo paſchne w ſjawnych hr̄echach khodža. A mjes tymi, kiz džedža kſcheczijenjo bhež, haj, kiz maja ſo ſa dobrých kſcheczianow, dokelž ſo pilnje modla a ſemſchi khodža, kaf wjele jich je, kiz ſwěru wojuja, ſo bychu pſches te cžezne wrota nuts ſchli? Kiz nětko cžescza nana a maczér, kiz w mandželſtwje ſo mjes ſobu lubuja a cžeszeža, kiz ſu ſprawni, dobrocziwi, měrni, cžiſteje wutroby? Myſla ſebi: pſchewjele njemóže ſebi Bóh mot naš žadac̄, wſchak je tež tón hnadny ſenje, kiz hr̄echi wodaſna. Dha ſaſo poſkutu cžinimy a potom je wſho derje. Kajte ſazpiwanje a pſchepoſnac̄e Božeje hnady, hd̄jež tola naš wabicz dyrbi, ſapřeč hjesbózne waschnje a ſwětne lóſchtu a ſ tým ſjemiež. ſo ſtejimy pſches Khrystuža w hnadži a kmy džakowni. A kaf někotry evangelski twari ſwoju ſbóžnoſež na ſwoje dobre ſkutki. Sſlyſhijch, kaf tón a druhí praji: wſchak njeſhy mžadny ſloſtnik byl, kym ſo k Bohu měl, dha budu ſbóžny. Kajz njeby rěſalo ſ Jeſužoweho rta: „nichtó njeſchiñde k Wózzej, khiba pſchese mnje“, a w kherluſchu: pſches hnadu dyrbiſch ſbóžnoſež doſtac̄. Lubý cžitarjo, ja tebje njeſnaju, njewém tež, kaf ſ tobū ſteji, ale wo to proſchu tebje, dži dženža do ſo, hladaj wróžo na ſwoje ſiženje, ſpýtuj ſo, hacž ſtejich hiſcheze na grunče twojeje ſbóžnoſeže, kotrež je wěra do Jeſom Khrysta, twojeho Šbóžnika; hacž wjedžesč bohuspodoſne ſiženje, a to jeno jako džafný wopor ſa doſtati Božu hnadu, jako ſnamjo, ſo naſch Khrystuža a jeho prawdoſež? Cžiňmy poſkutu, to je dženž trěbne ſa kózdeho a ſa naſch evangelski lud, dokelž njeſhy džerželi, ſchtož kmy měli pſches Božu dobrotu, dokelž ſtej Lutherowa wěra a ſwěra ſo bóle ſhubilej ſ wutrobou, ſ domou, ſ luda.

Narodny džen ſak dyrbi tež bhež džen modlitvou. Luther ſam wupraji, ſo je jeno ſe ſwojimi modlitwami wobnowjenje zýrkuje dokonjal. Na ſwojich kolenach ležesche pſched Bohom, ſo by jemu prame poſnac̄e dał, ſ modlitwu je ſo poſkylnik w ſwojich běženjach a jako na ſmijertnym ložu ležesche, modlesche ſo bjes pſcheczacea a ružy ſtýknuwſchi trójzy ſa ſobu ſpěwac̄e: „do twojeju rukou poruežam ja ſwojeho ducha, ty ſy mje wumohł, ſenjeze, ty ſwěrny Božo; moj luby njebjekti Wózzej, wěžny ſmilny Božo, ty ſy mi twojeho lubeho ſhyna, naſcheho ſenjea Jeſom Khrysta, ſjewil, teho kym ja wuczil, teho kym ja poſnal, teho ja lubuju, teho ja cžesczu ſa ſwojeho lubeho Šbóžnika a Wumoznika, kotrehož hjesbózni pſcheczehaju, hanja a ſwarja, wsmi moju dufchu k ſebi.“ Tak dyrbi kózdy evangelski kſcheczian ſwěrny modleč bhež, Boha proſhez ſa ſwoju wěru, ſa wěru tych ſwojich a ſwojeho luda. Hdy by ſo to bóle ſtało, kaf wjele wjazy wěry a pobožneho ſiženja by ſo namakało a twoju kr̄onu njeby cži nichtó mohł wſac̄. Moj luby cžitarjo, wěra je Boži dar, kiz chze tež wuproſcheny bhež a kiz jeno ſ modlitwu ſo ſdžerži. Dha proſchmy dženža teho ſenjea, ſo by naſchu wěru poſkylnjal, nam ſwiatu wutrobu dał, kotrež jeho kaſnje džerži a naſ ſchi Jeſužu ſdžeržał. Proſchmy jeho, ſo

by naſchu lubu evangelsku zýrkej ſchfitował, wurađowanja naſcheje krajeje ſhnody w tutych dnjach žohnował. Proſchmy jeho, ſo by naſchich wěrybratrow w roſpróſchenju ſe ſwojim ſwiatym duchom napjelnit, ſo bychu džerželi, ſchtož maju. Čim wjazy modlitwou, čim wjazy wěry a žohnowanja. Proſcheze, a wam budże date. A hd̄je tež th na ſmijertnym ložu ležiſh, ſ tej proſtviu: „Kneže Jeſu, wsmi ty moju dufchu horje“ wudychaj. Tač wſhitzu ſbóžne wumru.

Narodny džen ſak dyrbi tež bhež džen novych ſlubjenjow. Tač džemym dženža ſlubiež: ja džu džeržec̄, ſchtož ja mam. A hd̄jež je wola, tam wſho dže: Sprawnemu dawa Bóh radženje. Wſhitzu ſwěrnych wotroczkow Božich khód wſchak ženje njeje byl wjeſzelo ſiženje w lóſchtach teho ſwěta, ale khodženje ſa Khrystužom pod jeho kſchizom na černjach wſchelakeho cžepjenja. Tač je tež bylo w reformažiſkim čaſu. Mózni teje ſenje ſu napſcheczivo ſtupali ſlowu Božemu ſe ſwojej cžłowſkej možu; a mudri a wuženi teho ſwěta ſu phtali wobaracz jeho ſwětlu; a druhdy ſo ſesda, jako dyrbiſt tón w Božim mjenje ſpočazan ſkut ſpches ſwěta móz a mudroſež pſcheczieny ſpanhež. Šehto je běžerjow Božich ſ troſchtom a nadžiju napjelnilo? Šswjata wola, pſchi tón wostac̄, ſchtož ſu po Božim ſlowje jako wěrnosež poſnali, a wěra, ſo budże Bóh ſam ſwoju wěz ſ dobremu kónzej dowjesež. Cžiňmy po nich. „Jed' n twjerdy hr̄ed je naſch Bóh ſam, bróni dobra, ſylna ſkaſa“, ſpěvajmy dženža tak ſ naſchim Lutherom a nětko bjeſe wſcheje bojoſcze ſa Khrystuža a jeho kraleſtvo. Wón naſch jenicžki hr̄ednik w naſchej hr̄eschnej muſy, ſo na jeho prawdoſež naſchu ſbóžnoſež twažimy, wón, naſch ſenje, kotrehož duch naš wodži, ſo ſ luteho džaka ſa jeho hnadu ſa nim ſhodžimy a kmy kaž wón tak ponížni, ſezerpliwi, ſmilni, doverni, ſwěrni požluchni a podacži do Božeje wole. W tajſej wěre a ſwiatym ſhodženju džemym tež naſche džecži roſwuežic̄ a wotežahnež; ſa tajſu wěru a ſwiate ſiženje džemym wojowac̄ a hd̄jež dyrbi bhež, tež cžerpic̄. K temu njech nam ſak je Bož ſlowo lube a drohe, kotrež mam ſe lubej ſkerbskej rěži a kaž je rjane waschnje ſſerbow, nježelju w domje ſwojeho Boha bhež, tač džemym to dale džeržec̄, starí a młodži, ſo by Bož ſlowo pſches ſwoje ſwětlo naš džen a bóle wjedlo k prawemu poſnacžu Jeſom Khrysta, teho Šbóžnika, ſo na njeho ſwoje zýle doverjenje ſtajimy a kmy zýle jeho. Tač njetrjebam ſo haſbowac̄, ſo Lutherszy, ſo evangelszy kſcheczienjo rěſam. Tač njebudže nam nichtó móz wſac̄ naſchu kr̄onu, ani cžert, wo kotrež ſpěvam: „wón jara mózny je a ma doſež ſechnoſeže, tu pſches njoh' nichtó njeje“, ani ſwět wokoło naš, kiz naš ſawjeſcze a na ſo ſwjasac̄ phta, ani naſche cželo, kotrež naš k ſlemu cžehnje a wabi. Tač budže nam naſoſledku, hd̄jež kmy tutu kr̄onu ſ cžesczu njeſli, data kr̄ona teje prawdoſež ſ wěžnemu, ſbóžnemu ſiženju.

Daj, ſenjeze, ſo bychmy tež my
Sſo ſtroſchtne k tebi ſnali,
A we ſbožu a we muſy
Pſchi tebi ſawostali.
Naš žohnuj, dženž a kózdy cžaſ,
Hacž do kónza ſdžerž ſwěrnych naš. Samjeń.

S. w M

Kneſowe wobnowjenje Božeje zýrkuje.

Jan. 2. 13—17:

Hlóž: Nětk wjekeče ſo, kſcheczienjo! ic.

Sſo ſaſo jutru bližochu,

k ſemſolerej cžehnje

Krejs, kotrež tam ma ſmiatnizu;

je w Božim pſchischoſ mjenje

śwój wużiſcicj dom s frutoſežu,
fiž woſhwjeczili ſudžo ſu
na dobydł ſamyzleni.

Hlej! woſy, woſzy, hoſbje ſo
tam w templu pſchedawaju,
a pſenježni tež měnjerjo
ſwój leſny wužitk mazu,
— to s hněwom Ănjeſa roſhorı,
duž w ſwiatloſci ſo ſurowi
na tajke woſidženje.

Ķichud ſe ſchryfow ſej ſežiniwſchi
ſkót ſ ſudom ſ templa wuhna
a pſheměnjerjam ſwróczinſchi
jich blida ſwari ſ runa
jich wſchitlích maſchnie naſrabne
a ſadžerzenje woſidne,
dom jeho woſhwjeczoze:

Ač, ſ doma Wótz a mojeho
dom kupyň njeſhotujcze!
— taſ ſe rta klinči ſwiateho.

Duž throbki, polepſchujcze
nět ſ čožom, ſiostne žiwenje,
ſo pſichodnemu czeſnječe
džě ſudej ſurowemu! —

Te ſurowoſc wſchaf ſežrala
wo Wótzowym dom jeho,
— to wiđecž tam ſo ſjawnje da,
hdžez Ănjes wſcho mijeta ſ njeho;
ſchtož njeſluſcha do ſwiatnizy,
to ujerjad je wſchaf woſidny,
fiž woſhwjeczi dom Boži.

Skut ſuwjedl reformaziski
je Ănjes w Jeruſalemje,
fiž zhykej Božiu roſſheri
na mjeſy juſi ſemje,
hdžz woſnowjenje dokonja
ras wſcheho Božoh ſtvorjenja
Ănjes njebježow a ſemje.

Na tónle reformazije
ſo ſwiedžen pſchihotujmy! —
Pſches poſkutu a we wérie
ſ cžm ſ hwětlu poſtupujmy!
Budž duchowna nom zhyrkicza
w ſchém do wutroby ſtvorjenia,
ſo ſwiatniza ſm ſu Boža! —

Nowy „woſhadny porjad” w Saſſkej.

3. Wažnoſc kſcheczijanskie myſle we woſhadnym ſarjadowanju.

Każ ſo w domje wſchitko ſa jeho woſtacze wužije ſa we
człowiſkim czeſle wſchitke organy do možy ſtupja, taſ maja ſo we
woſhadnym žiwenju wſchitke ſo hibaze možy po duchownym
boſku ſ jeho wutwarjenju ſ wužitku ſežinicž. Woſada ma niz
jenož ſo ſarjadowacž ale tež ſkutko w a e ž. „Wot kóždeho
w o ſ a d n i k a”, taſ „woſhadny porjad” praji, ſo woſčakuje, ſo
ſo na zhyrkivskim žiwenju woſbadla. Dale ma ſo ſadžewacž,
ſo ſo nechtón wot zhyrkivského žiwenja naſad ſdžerži, dokež
ſo jemu duchowny ſe ſadžewkom ſda, abo tež zhyte ſwontowneje
pſchicžin ſ dla, dokež ſ boſka woſhadly, daloko wot ſwojeje zhyrkwe,

bydli. Štaſkich ſhutnych ſamoſzow móže ſo druhemu duchow-
nemu hač woſhadnemu ſa jenotliwe pady (ſpojedž, ſhowanie)
abo tež na trajazy čaž dacž pſchipokafacž. Wón ma duchow-
nemu ſwój woſthad woſiewicž, ſa trajaze ſaſtaranje pſches ſwont-
owneho duchowneho pač ſo dowołnoſc ſuperintendentury
(wyschnoſce) doſtacž.

Praſilo je ſo hižo, ſo maja ſo do woſhadneho ſa ſtupeř-
ſtwa a zhyrkivneho pſchedſtejičereſtwa ſobu po-
woſlačz, fiž ſu w zhyrkivni ſtym džěle někaſ dželali. Jeſho
ſkobuſtaſh maja (§ 14) woſkedažbowacž, ſo ſmuſkowne naležno-
ſcze ſ předka ſteja — najprjedy wožiwenje kſcheczijanskie myſle
we woſhadze a poſhylnjenje dobreho woſchnja a pořjada, ſobu-
pořhanje ſa žiwe woſbadneho ſtawow na zhyrkivskim
žiwenju, woſebje na kenschenjach a ſa doſtojne ſwjeczenje nje-
džele a ſwiatlych dnjow (§ 13). Woſebje ſo wupraji, ſo maja
ſaſtupjerjo niz jenož pſches czeſhne a kſcheczijanskie ſiwenje wo-
ſhadze dobrý pſchillad dawač, ale tež ſ roſumnym wužiwanjom
wſchitlích ſ temu ſo pſchihodžazých ſredkov kaž žiwe kſchecz-
janſtvo w zylej woſhadze taſ w ſwojich ſwójbnych a jenotliwych
ſtawach ſpěchowacž — ſ temu wſhemu, ſchtož mohlo počinkam
a dufcham ſchłodžicž, po možach ſadžewacž.

Woſebita wažnoſc je kſaſež na woſhadne evangeliſe (ſhro-
madžiſny ſa ſbudzenje dufchow, tež pſches ſwontownych předa-
rjow), na roſpſcheczeranje kſcheczijanskich ſpiſow a ſopjenow,
na roſjaſnjenje wo zhyrkivskich naležnoſczech, na woſtobaranje
zhyrkvi pſcheczitwych hibanjow, na woſowanje pſcheczivo wo-
piſtwu, njebožiwoſczi a ſebičiwoſczi, fiž ſtowarſchenje ſkaſh
(njejednota, lichowanje). Woni maja duchownſtvo pſchi jeho
dželawoſczi podpjeracž. Woni maja namolwječe a napominacž
a wſcho dalsche pſched woſdžerjom pſchedſtejičerſtwa abo w po-
ředzenju ſ rěčzam pſchinječe (§ 15). Woſebje maja tež pola-
vych, fiž ſu ſ woczehnjenju pſchizluſhni, (pola ſtarſhich a fórm-
indow, dželodatwarjow a miſchtrow) ſa to ſlutkowacž phtacž,
ſo by mložina ſo kſcheczanszh woſzahnyla a na zhyrkivskich
naprawach (na pſch. roſrěčzowanjach) dželbrača, kaž tež, ſo by
ſo ſwjeczenje njeđele njeſkaſhlo ſe ſwětnymi woſtaranjemi.

Teho dla ma ſo w kóždym pſchedſtejičerſtwe woſrjad ſa
„ſmuſkowne naležnoſcze” tworicž, njebylo-li tež hewač (kaž we
njeřſhich woſhadach) žanyh drahich woſrjadow trjeba. Taſ ma
ſo ſadžewacž, ſo tute nadawki jenož na papjerje ſtejo nje-
ſtnu. Spomniſo je ſo hižo na to, ſo pſchi aktiwnym a paſſiwnym
woleñju kſcheczijanskie ſadžerzenje tych, fiž wola a ſo wo-
ſwoleja, zhyte wažne do praschenja pſchitndze.

Tež pjenježneho (finanzneho) ſarjadowanja to
kſcheczijanskie ſobu nits rěčzi. Woſada ma (§ 38) wſchě na-
prawyh cžinicž, fiž ſu trěbne (ſa ſdžerzenje a ſpěchowanje zhyrkiv-
ſkeho žiwenja, woſebje tež ſa ſaměř kſcheczijanskie ſuboſze
ſ bližſhemu, kaž ſa nabožne roſtvořzowanje džecži, hdžez ſu jenož
„ſwětne” ſchule atd.) a woſroſčazeje mložinu a ſa hajenje mlo-
žinu. Wona ma ſebi ſa nadawki ſežinicž, tež ſwontach jejich
mjeſow ſaměř podpjeracž, fiž ſuboſze ſ bližſhemu a ſ ſdžerzenju
a roſpſcheczeranju evangelia ſkuža. Wona ma poſchitlowne
zhyrkivſke prozowanje podpjeracž. Cžim czeſhche budž ſ bla-
fami, ſo ſo zhyrkwe, duchowni, ſantorojo a zhyrkivſh ſkužob-
nizh w pſchihodže finanžne ſdžerža, cžim bōle maja zhyrkwe
ſtawow ſwoju pſchizluſhnoſc ſnacž, tež ſo ſ dawkidowanjom ſa
Božie kraleſtvo dželawi woſokafowacž. Kunje ſ dawmanjom ſo
poſkaze, kajki kſcheczan a woſhadnik ſchtó je. Wopak je, hdžz by
woſada a ſaſtupjerſtvo měnili, ſo dyrbi ſo jenož na wſcho ſuto-
wacž, a ſo dyrbjia ſo wſchě ſudawki ſapovjedžicž, fiž bōle du-
chowne kſcheczijanskie ſaměř naſtupaja, kaž ſa twarjenje woſhad-

nych, towarzystwowych rumow, sa podpieranie kscheszianskich towarzystw, sa wotwobroczenie zytkwinskih nusow tez swonkach domijsazeje wojsady. Kaz tamna khuda wudowa kwojey scherpatzy do Bozego katscheja polozi, tak ma wojsada tez sa powschitkowne potriebnoseze wopory pschinjeze — po prawie, niz jenoz dobro-wolne pschi kollektach. „Wojsady maja byc niz jenoz po rumie wobniesowanym se sjanym prawom wuhotowanym zykt (Rechts-körper), hdzez ho spokoja w zylym s Bozimi kluzbami, s postajenjom duchownych a fastojnikow a s najmuisnichimi swonkowym sargadowaniem psches zytkwiny pschedstejcerstwo — wona ma niz jenoz duchownym a privatnym towarzystwam a wojsbam wscho mozne druhe pschewostajecz, ale ma wotroscz k wopravdzitemu stowarzchenju k dzelenju we wierze a lubosczi. Zytkwiny porjad tak czer a pucz polaze, so je jeho wojsbite wusniamo, sa kotrej ho mamy jemu dzakowac.

Wojsadam je jako bojskim roslinam, kiz jui s Bozeje mozby „wojsadzane“, tak jich ważnosc, nadawc a pucz k rośrosczeniu, k szerzeniu a poszyljeniu połasany. So bych u ho kwojemu stejnisczeju srosczene wopokasowale. Trébne je, so ho jenji fastupjero a potom jenje žive stanu s tymle napiszanym porjadem husezjiczo saberaju. Majtrenbskho pał, so ton, kiz wschemu tycze a żohnowanje milosczinje spożci, s wyjaska kwojego ducha k mozby a živjenju dawa.

Zyrfey a stat.

Sa naschu sakstu krajmu zyrfey je tuton tydzeni do reformaziskeho kwyedzenja jedyn wojsbje ważny. Synoda wuradzuje wo jenym salonju, kotrej je sa naschu sakstu zyrfey s wulkej, s jara wulkej ważnoscju: je to wustawa nascheje zytkwye. Je czezko, tu hjo dzenja neschto wo tutej węzy rospawjecz, dokelz dyrbimy nimale tydzeni prjedy hacj naschi czitarjo Łopjentko nje-dzelu dostawaju, rospawu piżacz. A nimo teho je ho synoda halle saindzeny pjatki 21. oktobra, sawodnje s wustawu saberała a je halle dzenja póndzelu dalsche pozedzenje mela a smieje halle w pschichodnych dnjach wo węzy dale jednac, kotaż je nětcole psched wubjerkom. Tola neschto sakladne, naž Sserbow wojsbje sajimaze a tez hjo tu s dzela naspominjene, móže a dyrbi ho hjo dzenja tu sapiżacz.

Wschitke te ważne a rośriżaze praschenja wustawu placza zykej sakstej zytkwi a duž tez jenak nam evangeliskim Sserbam, jene pał — abo chzesch-li dwie — placzitej nam Sserbam wojsbje a tez sa naž, sa nasche zytkwinske živjenje ważnej, nusnej. A wo tutymaj nje eżitaś w nacisiku ani klowežka! Swiezelaze to runje njeje — a to teho dla niz, dokelz běchu pschecza Sserbow snate. Je to kerska superintendentura, abo nadrobniško rosprajene: siednoczenje wschich kersko-nemskich abo nemsko-kerskikh wojsadow do jenego zytkwineskego wojskosa pod superintendentem, kotrej je Sserb abo kerskeje ręcze mózny, kotrej móže tak Sserbam a Němzam tutych wojsadow jenak derje klužic. S tymi swiżuje to dalsche, so mela ho wschē tute wojsady tez do jenego zytkwinskego wolsnego wojskosa siednoczic, tak, so by mjes synodalami noweje synodn pschego byc mohł snajmjeñsha jedyn Sserb.

Jedyn synodala, kotrej pjatki k wustawje ręczesche, je tez wuprjal, so wobżaruje, so ho njeje w nacisiku na pschecza klužickich Sserbow džiwało. Hacj a kaf budże wubjerk a potom synoda w tutych dnjach na to džiwacz, knadž hjo wemy, hdz njejedzeli tute rynęzki czitamy, nadziamy ho jenoz, so synoda hacj k reformaziskemu kwyedzeniej wo tutej zykej wulzy ważnej należnosczt wustawu njeedoroskudzi, ale so ho tutej węzy hisczeje czasa wostaji, hjo teho dla tez, dokelz bu nacisik wustawu jenoz krótko do

seidzenja synody sjanosezi pschepodath, tak so tez nam mózno njebe, předy tu drobnischo rospawjecz.

Na nami duž je, so my tute kwoje pschecza wuprajamy a fastupujemy. Naschej kerska synodalaj k. lic. theol. farat Mrósał a wjścisi wuczeć Hanczka to węcze budżetaj. Ale tez kerska sjanoscz dyrbi ho s tutej węzi saberač a ju jalo kwoju fastupowac. A Němzy nasich němcko-kerskikh abo kerskoniemskich wojsadow njejzu s tuthym żadanjom pschitro-tsheni, woni maja żebu to żohnowanje wo teho, so zyla wojsada praweho, jeniczny pschihodneho fastaranja dostawa.

A dozyka: demokratisski czas mam, kotrej kózdemu chze to prawo dac, kotrej jemu klušcha, a kotrej teho dla tez ho wojsbje sabera s mjeñschinami (minoritetami). My Sserbia kmy jena tajka mjeñschina w saksej krajnej zytkwi. A nimo teho: tu jedna ho wo węz, kotaż nam to najzwyczisze kublo byc dyrbi tu na semi.

Nadziamy ho, so mózemy, hdz tu saho wo tutej węzy pihamy, wo tym rospawjecz, so je synoda pucz namakała, pschecza Sserbow dopjelnicz.

K rospomnanju.

„Jenoz jedyn pucz je, na kotrej pschedzje kaz ton jenotliwy tak tez ludy a tak tez nasch lud k sbožu: to je to evangeliion wo siewjenju hnady a živjenja, kotrej je w Jesužu Schrysitu do kweeta teho hręcha a teje zmjercze fastupilo, so by jen zobusdzeliło mozby wobnowjenja. So by kscheszanske snyzlenje a kscheszanska myzli kniežstwo w naschim ludu dobyla, w tym jeniczny je saložena nadzija jeho pschichoda.“ D. Luthardi.

Bratſja we wierje! Dzerzny ho teho wusnacza wery! Wono czini kruhach, kwovodnych, dobyczeńskich! Saúdzenoscj pał a pschitomu czas sběhatej ruzi sdychuijo: „Pschiudź, kenieje Žesu! Pschiudź borsy!“ D. Bezzel.

S bliska a s daloka.

— Synoda, kotaż je schitwórk, 20. oktobra, snewa se kwojimi wuradzowanymi sapocząla, je namijetej konsistoriuma pschihložowala, so evangeliska-lutherska zyrfey nascheje Sakseje 19. septembra 1922 kwyeczi powschitkowny bibliiski kwyedzen. Kaz njejedawno pižachny, chzedja to wschē druhe evangeliske krajne zytkwye Němskeje tehorunja czinie. S tym kwyecza tola Lutherssi a Lutherowy jubilej. Esu ho tola 19. septembra 1922 runje 400 lét minyle, so wunidze prěnja němska biblija.

— Reformaziski kwyedzen, kotrej jutſje saho kwyeczic změny — we wschelakich wojsbach s dobom s fermuschu — je wot stata pschipošnaty kwyedzen. Runje tak je to hisczeje nasmistki pokutny dzej, kotrej 16. novembra kwyeczimy.

— S Ameriki. Wérne kluwo piſte jedyn wjetshi zytkwinski czapovi: „91 000 czlowiekow, kiz běchu wczipni, neschto wohladac, sapłaczicu sa fastupny pjenjes 1 631 380 lirów. Chzychu wohladac, kaf Carpentier a Denipsey božataj. Es 616 sekundow bě s tutym hrośnym kriawnym satwieželenjom nimo. S tuteje sumu by jich wjazh hacj 2000 prědarjow na zyse lěto mſdu dostacj mohlo. Bych u-si kscheszenjo tak woporniwi byli sa živojeho Boha kaf kwyet sa kwojich bohom, njeby to żaneje zytkwinyje muz wjazh bylo.“ — Kaz to tam w Amerizi, tak to w podobnym tu pola naž!

Listowanje. K. w R. sa 24. a 25. p. Tr.

Samolwits redaktor: farat Wyrzacz w Wojskacza.

Czisch a naklad: Szmolerjez knihičijsčeřnia,
sap. družstwo s wobm. ruf. w Budyschinje.